

Laxhugg i solsken

Regnet hade öst ner i oräkneliga dagar. Älven steg för varje minut, videbuskarna liknade allt mer afrikanska mangroveträd. Det var första dagen jag skulle fiska i Muonioälven för säsong, den 23:e juli. Aldrig har premiären skett så sent men en norgeresa flyttade fram datumet ordentligt. Plötsligt dök solen upp!

Bengt-Göran Niska som driver Arelax hade bett mig att följa med ut på älven. Naturligtvis tackade jag ja på en gång. Vi skojade om att nu när vare sig håv eller kamera var med skulle det säkert hugga. Vi fick mer rätt än vi kunnat ana. Redan efter 10 minuter signalerade spötoppen att fisk var fast. Det sög till rejält innan ljudet från rullbromsen ven över Aareaniva. Laxen gjorde ett högt luftsprång och den stora stjärtpolen piskade fram ett regn av gnistrande vattendroppar. Lyckan var total. I kampens slutskede gick laxen ner i en djup grop, och där blev den som fastvuxen med botten. Ett tag tänkte jag att linan kanske fastnat runt en sten för hur jag än drog var det bara spöet som böjde sig. Till slut började den att röra sig uppströms och jag kände direkt hur krafterna började rinna ur den gode kämpen. Bengt-Göran hade hittat en håv i en närliggande båt och kom springandes med den i högsta hugg. Laxen kändes nu lätt som en fjäder och när jag vevade in fluglinan bestämde jag mig direkt. –Nu eller aldrig, skrek jag till Bengt-Göran och rusade upp i snåren med laxen efter mig.

–Jag har den! ropade Bengt-Göran De tre orden är nog de bästa jag någonsin hört. Tack Benko, som Bengt-Göran kallas till vardags.